

Arrest

nr. 141 414 van 20 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEN ABEELE en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2009 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 4 augustus 2011 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Op 18 november 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 18 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.5. onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.7. Op 10 september 2013 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 2 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 2 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting voert de raadsheer van de verzoekende partij aan dat het evident is dat de vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten ook tegen de afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gericht is, dat het één niet zonder het ander kan, dat er immers een bevel om het grondgebied te verlaten is omdat er eerst een andere beslissing is getroffen.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de schorsing en de nietigverklaring vraagt van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 april 2014 welke haar werd betekend op 26 juni 2014, waarbij de verzoekende partij verwijst naar het afschrift van de bestreden beslissing in bijlage, waarbij het bijgevoegde afschrift van de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014 betreft. Voorts stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat bij die beslissing haar het bevel werd verleend om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, met als enig door de Dienst Vreemdelingenzaken ingeroepen motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Uit het verzoekschrift en het in bijlage gevoegde afschrift van de bestreden beslissing blijkt dat het onderhavig beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014. Het in het inleidend verzoekschrift geformuleerde voorwerp van het beroep, waarmee de grenzen van het gerechtelijk debat afgebakend worden, kan in de loop van het rechtsgeding niet meer worden gewijzigd. De juiste toedracht van het geschil moet immers duidelijk blijken uit het verzoekschrift. Het voorwerp van het beroep kan later in het geding niet meer gewijzigd worden, dit mede gelet op het belang van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de middelen blijkt dat de verzoekende partij betoogt dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om haar een verblijfsvergunning te weigeren alsook dat de verwerende partij in haar vroegere pogingen tot regularisatie nooit het argument *‘dat hij over geen geldig paspoort zou beschikken’* heeft ingeroepen. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij waarschijnlijk verkeerdelijk meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten met als motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, een antwoord biedt op een regularisatieaanvraag, doch geenszins dat de middelen gericht zouden zijn tegen een beslissing waarbij haar een verblijfsvergunning wordt geweigerd, nu de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar middelen duidelijk verwijst naar de motieven van het *in casu* bestreden bevel, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014. Zodoende kan ook niet vastgesteld worden dat de aanduiding van de bestreden beslissing als voorwerp van het onderhavig beroep door de verzoekende partij een materiële vergissing zou betreffen, nu uit de uiteenzetting van de middelen duidelijk blijkt dat zij ingaat op de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014. Zoals reeds gesteld, heeft de verzoekende partij zich hoogstwaarschijnlijk vergist waar zij lijkt te menen dat het bevel om het grondgebied te verlaten een antwoord biedt op een door haar ingediende regularisatieaanvraag, doch kan de Raad het voorwerp van het verzoekschrift niet interpreteren als zou het onderhavig beroep gericht zijn tegen een *‘weigering van een verblijfsvergunning’* daar de middelen wel degelijk gericht zijn tegen de motieven van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat het voorwerp van haar beroep kan uitgebreid worden daar de beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onlosmakelijk verbonden is met de *in casu* bestreden beslissing, stelt de Raad vooreerst vast dat de raadsheer van de verzoekende partij ter terechtzitting geenszins nauwkeurig het voorwerp aanduidt welke het voorwerp dient uit te maken van de uitbreiding. Hij stelt enkel dat het *‘evident is dat het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen het bevel inherent ook tegen de afwijzing van de artikel 9bis’* gericht is. In zoverre de verzoekende partij zou doelen op de beslissing van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, zoals terug te vinden in het administratief dossier, stelt de Raad vast dat geenszins blijkt dat voornoemde beslissing onlosmakelijk verbonden is met de *in casu* bestreden beslissing, daar beide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Voorts is het zo dat een eventuele vernietiging van het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de beslissing van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en *vice versa*. De inhoud van het *in casu* bestreden bevel bepaalt geenszins de inhoud van de beslissing van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het voorwerp van het beroep is dan ook beperkt tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014.

3. Over de rechtspleging

3.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3.2. *In fine* van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de Raad *“voor zoveel als nodig te zeggen voor recht dat verzoeker aanspraak kan maken op de aflevering van een visum voor verblijf in België door de D.V.Z.”*. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een *‘visum voor verblijf’* toe te staan, noch het bevoegde bestuur opleggen een verblijfsmachtiging af te geven.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen de ontvankelijkheid van het beroep bij gebrek aan het rechtens vereiste belang daar de eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren.

4.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

4.3. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

4.4. Er zijn evenwel gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de

grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het EVRM.

Betreffende de schending van artikel 6 van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat voornoemde bepaling een redelijkheidsbeginsel bevat dat zich ertegen verzet om haar de verblijfsvergunning te weigeren.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geenszins een weigering van een verblijfsvergunning betreft, doch wel een bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, is voormelde kritiek die aldus niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing, niet dienstig.

Betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt de verzoekende partij dat het haar uit het land verwijderen disproportioneel is met het beoogde doel.

De verzoekende partij toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die de verzoekende partij overigens niet nader toelicht, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Het betoog van de verzoekende partij doet derhalve geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep is dan ook gegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER